

Những nguyên tắc thuộc linh, những bài học sự sống, và những lời cảnh báo thánh được thấy trong lịch sử của Đa-vít

Đọc Kinh văn: 1 Sa. 16:1–2 Sa. 24:25; Công. 13:22, 36

I. Trong lịch sử của Đa-vít (1 Sa. 16:1–2 Sa. 24:25), chúng ta cần thấy sự tể trị của Đức Chúa Trời và việc Đa-vít học tập những bài học thập tự giá:

- A. Dưới sự tể trị của Đức Chúa Trời, Đa-vít đã được thử nghiệm và được chuẩn thuận trong việc tin cậy Đức Chúa Trời và đánh bại Gô-li-át—1 Sa. 17:1-58:
1. Kinh nghiệm làm người chăn của Đa-vít đã huấn luyện ông tin cậy Chúa, vì vậy khi nghe sự thách thức của Gô-li-át, ông có thể nói với Sau-lơ: “Khi tôi tở vua chăn chiên của cha mình, hễ có sư tử hoặc gấu đến tha một con chiên của bầy, thì tôi đuổi theo, đánh nó, rút con chiên khỏi miệng nó; hễ nó cất lên cự tôi, tôi nắm râu nó, đánh và giết nó đi.... Đức Giê-hô-va đã giải cứu tôi khỏi vấu sư tử và khỏi cẳng gấu, ắt sẽ giải cứu tôi khỏi tay người Phi-li-tin kia”—cc. 34-37.
 2. Đa-vít nói với Gô-li-át rằng “Đức Giê-hô-va không giải cứu bằng gươm, hoặc bằng giáo; vì Đức Giê-hô-va là Chúa của chiến trận, và Ngài sẽ phó các người vào tay chúng ta” (c. 47); Đa-vít đi ra chiến đấu với Gô-li-át (cc. 40-48) và giết hắn bằng cách bắn một viên đá vào trán Gô-li-át và chặt đầu Gô-li-át bằng chính thanh gươm của hắn (cc. 49-54).
 3. Chiến thắng của Đa-vít trên Gô-li-át là một xác chứng mạnh mẽ về việc Đức Chúa Trời chọn và xúc dầu cho ông; từ kinh nghiệm của Đa-vít, chúng ta cần nhận thức rằng vì chúng ta đang theo đuổi Christ ngày nay nên mọi phương diện trong môi trường của chúng ta hoàn toàn ở dưới bàn tay tể trị của Đức Chúa Trời—Mat. 10:29-31; Thi. 31:14-15a; 39:9; La. 8:28-29; Ês. 45:15.
- B. Dưới sự tể trị của Đức Chúa Trời, Đa-vít được chọn để trở thành người theo hầu Sau-lơ, vua đương thời; khi hai người này được đặt chung với nhau, Sau-lơ bị phơi bày là người chống đối ý muốn của Đức Chúa Trời, và Đa-vít được bày tỏ là người theo lòng của Đức Chúa Trời—1 Sa. 18:6-11a:
1. Đa-vít được thử nghiệm trong mối quan hệ của ông với Sau-lơ có nghĩa là Đa-vít liên tục bị đặt lên thập tự giá; mọi mệnh lệnh mà Sau-lơ sai phái ông, Đa-vít đều hành động cách sáng suốt, nên Sau-lơ lập ông làm đầu những chiến sĩ; một lần nọ, khi Đa-vít đánh người Phi-li-tin trở về, những người nữ từ tất cả các thành của Israel đi ra và hát với nhau: “Sau-lơ giết hàng nghìn; / Còn Đa-vít giết hàng vạn”—cc. 5-7.
 2. Lời khen ngợi này không tác động đến Đa-vít nhưng tác động đến Sau-lơ; Sa-lô-môn nói: “Sự khen ngợi thử loài người” (Châm. 27:21); Sau-lơ rất giận dữ và ganh tị với Đa-vít, cho thấy ông là người đầy xác thịt và hoàn toàn vì chính mình; từ ngày đó, Sau-lơ quyết tâm giết Đa-vít, và Đa-vít không có nơi nào để trốn; Sau-lơ đi từ chỗ ganh tị với Đa-vít đến chỗ âm mưu giết người mà không tổn hại đến danh tiếng của mình—1 Sa. 18:10–20:42.
 3. Khi Sau-lơ cố giết Đa-vít, Đa-vít không đánh trả cũng không làm bất cứ điều gì để báo thù; ông chỉ chạy trốn; báo thù và đánh trả là xác thịt, và những người thực hành những điều thuộc xác thịt không thể dự phần vào vương quốc Đức Chúa Trời—18:11; đc. La. 12:19; Êph. 4:26; Ga. 5:21, 24.
 4. Tận đáy lòng, Đa-vít là người biết uy quyền của Đức Chúa Trời; trong 1 Sa-mu-ên, chúng ta thấy Sau-lơ truy đuổi Đa-vít trong hoang mạc để giết ông; Đa-vít có cơ hội giết Sau-lơ nhưng ông kính sợ Đức Chúa Trời và không dám lật đổ trật tự thần tượng được Đức Chúa Trời sắp xếp—18:6–26:25.

5. Nếu Đa-vít phản loạn chống lại Sau-lơ, ông chắc đã nêu gương phản loạn cho dân chúng chống lại vua được xúc dầu và được Đức Chúa Trời chỉ định; thái độ của Đa-vít là từ chối bản ngã và thuận phục uy quyền của Đức Chúa Trời.
6. Sau-lơ đã không vâng phục Đức Chúa Trời và bị Đức Chúa Trời khước từ, nhưng đây là điều giữa Sau-lơ và Đức Chúa Trời; còn đối với Đa-vít, ông thuận phục sự xúc dầu của Đức Chúa Trời, và đây là trách nhiệm của ông trước mặt Đức Chúa Trời—24:4-6; 26:9, 11; 2 Sa. 1:9-16.
7. Nếu một số người trả giá để kinh nghiệm sự phá vỡ của thập tự giá bằng cách sống dưới thập tự giá, biết và xử lý sự sống cùng tính khí thiên nhiên của họ, đặt xác thịt vào chỗ chết, và từ chối chính mình trước mặt Đức Chúa Trời thì họ chắc chắn sẽ biết uy quyền của Đức Chúa Trời và có thể đem uy quyền của Đức Chúa Trời đến – đây là nguyên tắc căn bản.
8. Theo thực tại của Tân Ước, Đa-vít đã mang thập tự giá mỗi ngày dưới bất kì hoàn cảnh nào; Phi-líp 3:10 hàm ý rằng sức mạnh để chúng ta mang thập tự giá là quyền năng phục sinh của Christ; Christ đã vào trong chúng ta để sống trong chúng ta và mang thập tự giá trong chúng ta—đc. Nhã. 2:8-9, 14.
9. Khi Đa-vít học bài học thập tự giá, ông vui hưởng sự ban cấp của Đức Chúa Trời qua Giô-na-than và Mi-canh; không có họ, Đa-vít chắc không có cách nào thoát khỏi Sau-lơ—1 Sa. 20:1-42; 19:11-18.
10. Dưới sự tế trị của Đức Chúa Trời, Đa-vít nhận lấy những bài học về thập tự giá, và cuối cùng, ông không phải là người thua mà là người được và chiến thắng, không phải là người chịu khổ mà là người vui hưởng—Phil. 1:19; 3:8-9; 2 Cô. 4:7, 16-18; đc. 2:12-14.
11. Đời sống Đa-vít tượng trưng cho đời sống chịu phá vỡ; phá vỡ người bề ngoài là phá vỡ tính khí thiên nhiên của chúng ta, bản ngã của chúng ta; mục tiêu kỉ luật của Thánh Linh là chúng ta trở nên người bị phá vỡ; Đức Chúa Trời đặt chúng ta ở chỗ hoàn toàn bất lực và vô vọng để Ngài có thể có thông lộ hầu tác thành chính Ngài cùng với mọi sự phong phú không thể dò lường của Ngài vào trong chúng ta—1:8-9; 4:16-18; 12:9-10; Ôs. 6:1-3; La. 8:28-29; đc. Gi. 12:3.

II. Đa-vít quan tâm đến nơi ở của Đức Chúa Trời trên đất, tức nơi ở của Hòm Đức Chúa Trời—2 Sa. 6:1-7:29; Thi. 132:1-18:

- A. Dù Đức Chúa Trời không muốn Đa-vít xây đền thờ nhưng ông đã chuẩn bị thợ xây, địa điểm và vật liệu cho việc xây dựng đền thờ; Đức Chúa Trời cũng khải thị kiểu mẫu của đền thờ cho Đa-vít bằng Linh của Ngài, và trước khi Đa-vít chết, ông đã trao kiểu mẫu này cho Sa-lô-môn, con trai ông; vì vậy, Đa-vít đã hoàn thành chức vụ của ông và đã đồng công với Đức Chúa Trời để hoàn thành việc xây dựng đền thờ—2 Sa. 8:11; 1 Vua. 7:51; 1 Sử. 22:14-16; 29:1-5; 28:11-19; Công. 13:22, 36.
- B. Đa-vít sốt sắng xây dựng đền thờ cho Đức Chúa Trời (2 Sa. 7:1-3) nhưng Đức Chúa Trời khước từ ý định tốt của Đa-vít; Đức Chúa Trời sai tiên tri Na-than đến hỏi Đa-vít: “Có phải chính con sẽ xây nhà cho Ta để Ta ngụ tại đó sao?”—c. 5:
 1. Điều này cho thấy rằng mọi công tác và phụng sự của chúng ta trong Hội thánh phải do Đức Chúa Trời khởi xướng và phải theo khát vọng của Ngài; bất cứ điều gì do con người khởi xướng hoặc khởi sự, bất kể có vì Đức Chúa Trời nhiều bao nhiêu, cũng đều là hoạt động tôn giáo không có hiện diện của Christ.
 2. Lòng chúng ta muốn phụng sự Đức Chúa Trời thì được chấp nhận, nhưng chúng ta quyết định làm một điều gì đó cho Ngài thì không được chấp nhận; Đức Chúa Trời nói với Đa-vít: “Có phải chính con sẽ...?”; Đức Chúa Trời không muốn chúng ta quyết định bất cứ điều gì thay Ngài.
- C. Vì Đa-vít là người kính sợ Đức Chúa Trời và hợp tác với Đức Chúa Trời nên ông không phản ứng khi qua Na-than, Đức Chúa Trời bảo ông đừng quả quyết làm người xây đền thờ; việc Đa-vít ngừng thực hiện khao khát xây đền thờ của ông là một vấn đề lớn; Chị M. E. Barber từng nói: “Người nào không thể ngừng làm việc vì

có Đức Chúa Trời thì cũng không thể làm việc vì có Đức Chúa Trời” (*TTWL, 1953*, tập 1, “Biết sự sống và Hội thánh”, tr. 283, tiếng Anh)—Lu. 10:38-42.

- D. Việc Đa-vít ngừng lại đã thiết lập một chứng cứ nhị diện trong vũ trụ: thứ nhất, mọi công tác trong vũ trụ nên đến từ Đức Chúa Trời, không từ con người; thứ nhì, điều quan trọng là Đức Chúa Trời làm gì cho con người, chứ không phải con người làm gì cho Đức Chúa Trời—2 Sa. 7:11-14a, 18, 25.
- E. Chúng ta phải học tập sâu bên trong rằng Đức Chúa Trời chỉ muốn chúng ta hợp tác; Ngài không cần chúng ta làm bất cứ điều gì cho Ngài; chúng ta phải ngừng mọi ý kiến, quyết định và ý tưởng; chúng ta cần để cho Ngài phát ngôn, để cho Ngài bước vào, và để cho Ngài truyền lệnh—Mat. 17:5.

III. Kí thuật về việc Đức Chúa Trời phán xét để hình phạt Đa-vít được ghi lại như lời cảnh báo cho chúng ta ngày nay (1 Cô. 10:11); Đức Chúa Trời không chỉ yêu thương và thương xót, mà Ngài cũng đứng đắn và đáng sợ; Đức Chúa Trời tha thứ Đa-vít nhưng Ngài cũng kỉ luật và sửa trị Đa-vít theo sự công chính thuộc về chính quyền của Ngài (2 Sa. 12:10-14):

- A. Sau khi tất cả kẻ thù của Israel bị chế phục và Đa-vít được tôn lên làm vua Israel, Đa-vít phạm những trọng tội khi ở trong cảnh hòa bình – ngoại tình và giết người; điều này hàm ý rằng hễ khi nào nhân nhả trong cảnh hòa bình thì chúng ta dễ bị dụ dỗ mà buông tuồng theo xác thịt—11:1-27; 1 Phi. 4:1 và chú thích 4.
- B. Tội của Đa-vít là hậu quả của việc ông buông tuồng theo dục vọng của mắt và dục vọng của xác thịt (2 Sa. 11:2-3); vì lạm dụng quyền lực của vương quyền (cc. 4-5), Đa-vít đã phạm tội cố ý ngoại tình bằng cách chiếm đoạt.
- C. Sau khi phạm một tội như vậy, Đa-vít cố che giấu việc làm gian ác của mình bằng cách giả vờ (cc. 6-13); sau đó, ông đã sát hại U-ri, tôi tớ trung thành của ông, bằng cách âm mưu với Giô-áp, để có thể chiếm vợ của U-ri (cc. 14-25 12:9).
- D. Bởi một tội này, Đa-vít đã vi phạm năm điều răn cuối trong Mười Điều Răn (Xuất. 20:13-17); tội của ông là sự sỉ nhục và xúc phạm Đức Chúa Trời, và gần như xóa bỏ mọi thành quả của ông trong quá khứ.
- E. Là một người theo lòng Đức Chúa Trời (1 Sa. 13:14), Đa-vít đã cho Đức Chúa Trời có con đường để khởi đầu thời đại vương quyền hầu thiết lập vương quốc của Ngài trên đất cho Đấng Christ sắp đến của Ngài, nhưng ông đã thất bại trong vấn đề buông tuồng theo dục vọng xác thịt (1 Vua. 15:5); trong vấn đề này, Đa-vít đã thua, và ông đã hi sinh thành quả cao trọng của mình trong sự theo đuổi Đức Chúa Trời cách thuộc linh; đây nên là lời cảnh báo cho tất cả chúng ta.
- F. Thật đáng tiếc vì vào thời điểm quan trọng khi bị kẻ ác cám dỗ, Đa-vít đã không vận dụng sự kiểm chế mạnh mẽ trên dục vọng mà buông tuồng trong đó, phạm một trọng tội xúc phạm Đức Chúa Trời đến cực điểm.
- G. Đức Chúa Trời yêu Đa-vít, nhưng vì tội của ông, Đa-vít đã mất chỗ đứng lẫn vị trí và cũng bị mất mười một trong số mười hai chi phái (2 Sa. 20:1-2); tội của Đa-vít đã gieo hạt giống hư hoại cho Sa-lô-môn (12:24), khiến vương quốc được Đức Chúa Trời ban cho bị chia rẽ (1 Vua. 11:9-13; 12:1-17), và gieo hạt giống hư hoại trong hậu tự của Sa-lô-môn trong vương quyền, cuối cùng khiến cho họ bị mất nước và mất miền đất thánh của tổ phụ họ, khiến cho dân thánh bị phu tù, và khiến họ bị tan tác khắp thế giới và không có hòa bình cho đến nay.
- H. Từ lịch sử của Đa-vít, chúng ta có thể thấy rằng rơi vào bàn tay quản trị của Đức Chúa Trời là một vấn đề nghiêm trọng (2 Sa. 12:10-14); Đa-vít đã phục hồi sự tương giao với Đức Chúa Trời rất nhanh, nhưng kỉ luật của Đức Chúa Trời thì vẫn tiếp tục kể cả sau khi ông qua đời (c. 15b–20:26).
- I. Qua việc xưng nhận các tội phạm, sự tương giao của Đa-vít với Đức Chúa Trời đã được phục hồi, như được bày tỏ trong Thi Thiên 51, nhưng ông đã sa vào bàn tay quản trị của Đức Chúa Trời; sau khi ông thất bại, nhiều điều gian ác, bao gồm loạn luân, giết người và phản loạn, diễn ra trong gia đình ông—2 Sa. 12:15b–20:26.

- J. Đức Chúa Trời hình phạt Đa-vít rất nặng nề vì tội của ông rất gian ác; nguồn của sự gian ác chưa từng có tiền lệ trong gia đình Đa-vít là sự buông tuồng của Đa-vít trong dục vọng xác thịt; điều này cho thấy sự sửa trị của Đức Chúa Trời và sự xử lý mang tính quản trị của Ngài đối với những người yêu Ngài thậm chí có thể tác động đến con cháu của họ.
- K. Điều này nên là sự cảnh tỉnh và cảnh báo nghiêm khắc cho chúng ta trong mối quan hệ của chúng ta với Christ; điều chúng ta là, điều chúng ta khao khát, điều chúng ta dự định làm, và cách chúng ta cư xử có liên quan rất nhiều đến việc chúng ta cư ở trong Christ và tham dự vào mọi sự phong phú không thể dò lường của Ngài để vui hưởng; nếu không đúng đắn với Đức Chúa Trời trong bất cứ vấn đề nào trong những điều này, chúng ta sẽ đánh mất Christ là sự vui hưởng của chúng ta.
- L. Là nơi cư ngụ của chúng ta, là miền đất tốt tươi bao-hàm-tất-cả của chúng ta, và là mọi sự chúng ta cần để vui hưởng, Đấng Christ bao-hàm-tất-cả sẽ nhả chúng ta ra và không cho phép chúng ta vui hưởng Ngài nữa nếu chúng ta không đúng đắn trong mối quan hệ với Ngài—Lê. 18:25; Khải. 3:16.
- M. Cuối cùng, Đa-vít không chỉ trở nên già cũ mà còn suy tàn; đời sống của Đa-vít có một khởi đầu tốt, giống như mặt trời mọc lên sáng ngời, và đời sống của ông cùng với sự nghiệp của ông đã trở nên như mặt trời chiếu sáng vào giữa trưa; tuy nhiên, sự buông tuồng trong dục vọng (2 Sa. 11:1-27) đã phá hỏng sự nghiệp của ông và khiến đời sống vốn sáng ngời của ông bị suy tàn như cánh chiều tà; trong tuổi già của Đa-vít, không còn điều gì sáng ngời, tuyệt hảo hay rực rỡ cả (1 Vua. 1:1-4; đc. Phục. 34:7; Sáng. 48:14-16; Châm. 4:18).
- N. Đời sống Cơ Đốc là đời sống học tập sự quản trị của Đức Chúa Trời; chúng ta gặt điều chúng ta gieo; chúng ta càng rời rộng với người khác, Đức Chúa Trời sẽ càng rời rộng với chúng ta; nếu chúng ta bủn xỉn và nghiêm khắc với các anh em, Đức Chúa Trời sẽ bủn xỉn và nghiêm khắc đối với chúng ta; khi người khác mắc bệnh hoặc gặp rắc rối thì đó là thời điểm để chúng ta giúp đỡ họ, không phải để chúng ta chỉ trích họ—Ga. 6:7; 1 Tê. 5:14-15; Lu. 6:36-38; Mat. 7:1-2:
1. Chúng ta phải học tập làm người rời rộng và tha thứ; nếu chúng ta nghiêm khắc đối với người khác, Đức Chúa Trời sẽ nghiêm khắc đối với chúng ta; chúng ta không nên chỉ trích, định tội hoặc nói về người khác cách khinh suất; những lời bình luận chỉ trích và bất cần của chúng ta về người khác thường trở thành sự phán xét trên chính chúng ta—6:15; 18:23-35.
 2. Ngày nay, có nhiều anh em đã sa ngã thảm hại vì một lí do duy nhất: họ đã chỉ trích người khác quá nghiêm khắc trong quá khứ, và nhiều sự yếu đuối của họ ngày nay chính là những sự yếu đuối mà họ đã chỉ trích trong quá khứ.
 3. Chúng ta được kêu gọi để chúc phước cho người khác, vì vậy, là dân được chúc phước, chúng ta nên luôn chúc phước cho người khác để có thể thừa hưởng phước hạnh; điều chúng ta chúc phước cho người khác thì chính chúng ta sẽ được thừa hưởng—1 Phi. 3:8-11; Mat. 10:13; đc. Dân. 6:22-27.